

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Ямбол, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЯМБОЛ, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги Ст. Георгиев

при участието на секретаря Й. Г. П.
като разгледа докладваното от Георги Ст. Георгиев Гражданско дело № 20232330100779 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от Н. Р. Н. от гр. Я., против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, отрицателен установителен иск, с който се претендира признаване за установено по отношение на ответника, че ищеца не дължи сумата от 10 908, 01 лв.- главница и разноски в общ размер на 130, 00 лв., за които е бил издаден изпълнителен лист от *** г. по търговско дело № *** г. по описа на СГС, образуван понастоящем в изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ рег.№ *** – И. Х., с оглед на това, че вземанията били погасени по давност.

В исковата молба се твърди, че с Решение № *** г. по дело № *** г. на Арбитражен съд ищеца бил осъден да заплати на „Профи Кредит България“ ЕООД сумата от 10 908, 01 лв., в едно със законната лихва от постановяване на съдебното решение, до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 50, 00 лв. разноски.

По силата на посоченото по-горе решение СГС издал в полза на кредитора изпълнителен лист на *** г. по търг. дело № *** г. за посочените суми.

Посочения ИЛ послужил като основание на ЧСИ- И. Х., с рег. № *** с район на действие ЯОС да образува изп. Дело № *** г., по което изп. Дело имало насрочени принудителни действия за събиране на вземането на вискателя, вкл. Налагане на запор върху тредовото възнаграждение на ищеца.

Твърди се, че в ИЛ не било посочено на какво основание бил осъден ищеца да заплати главница в размер на 10 908, 01 лв., но с оглед дейността на дружеството „Профи Кредит

България“ ЕООД най вероятно се касаело за потребителски кредит, сключен пред 2010 г. или през 2010 г., с какъвто договор не разполагал или поне не си спомнял да бил подписвал такъв. С оглед момента на сключването на договора и възникналото правоотношение между страните и клаузата по чл.13, ал.1 ОУ, уреждаща постигнато между тях съгласие за решаване на споровете пред конкретни арбитражни съдилища, предхождала по време влизането в сила на разпоредбата на чл.19, ал.2 ГПК. В тази връзка и с оглед на това, че ищеца имал качеството на потребител и съгласно законодателството предвидената в договора арбитражна клауза, не е била приложима.

От друга страна се твърди, че ищеца не бил уведомен за извършената цесия от предишния кредитор и цесията не произвела действие спрямо него по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД, като ответника не можел да предприеме спрямо него изпълнителни действия.

Отделно от това се твърди, че е налице недължимост на сумите поради погасяване по давност на вземанията на ответника. Давността започвала да тече от деня в който вземането било станало изискуемо, като давността била пет годишна. Давността в изпълнителното производство се прекъсвала с предприемане на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. Посочени са кои способности прекъсват давността и кои не, като посоченото дело пред ЧСИ- И. Х. с рег. № *** с район на действие ЯОС било образувано девет години след издаването на ИЛ. В тази връзка се твърди, че давността била прекъсната с подаването на исковата молба до арбитражния съд и постановяване на арбитражното решение. От него момент започнала да тече нова погасителна давност по чл.117, ал.1 ЗЗД и петгодишната такава била изтекла на 14.06.2016 г., като през този период вискателя не бил поискал извършването на изпълнителни действия и такива не били извършвани.

Претендира се уважаване на иска и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

В законоустановения срок е бил депозиран отговор на исковата молба от ответника. В същия се твърди, че правният им интерес произтича от сключен на 08.08.2018 г. договор за прехвърляне на вземания между „Профи Кредит България“ ЕООД и „Кредит Инкасо Инвестмънтс“ ЕАД, по силата на който първото дружество в качеството им на цедент, цедирало вземането си срещу Н. Р. Н., произтичащо от договор за потребителски кредит № ***, заедно с всички принадлежности към него на цесионера „Кредит Инкасо Инвестмънтс“ ЕАД.

Считат че, предявения иск за изтекла погасителна давност бил допустим, като се взема становище по неговата основателност. Посочената разпоредба в чл.19, ал.1 ГПК, към момента на постановяване на арбитражното решение не била имала действие и нямало как на органа да се вменява задължение за прилагане на закон, който все още не бил влязъл в сила. Арбитражното решение било влязло в сила през 2010 г., като към него момент се уреждали правоотношенията между страните, съгласно действащото към него момент законодателство, като арбитражното решение било редовно и правилно. Атакуването на арбитражно решение не било подсъдно на РС, което правило искането недопустимо. Вземането по ИЛ ответника го придобил по договор за продажба и прехвърляне на вземания, сключен на 08.08.2018 г. между „Профи Кредит България“ ЕООД и „Кредит

Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД. Съгласно чл.99 ЗЗД, предишния кредитор бил длъжен да съобщи на длъжника прехвърлянето и да предаде на новия кредитор намиращите се у него документи, които установявали вземането, както и да потвърди писмено станалото прехвърляне.

Ответника бил упълномощен по силата на изрично пълномощно да уведоми посочените в Приложение № 1А към договора за цесия длъжници за извършеното прехвърляне на вземания от името на цедента. По силата на това упълномощяване ответника изпратил на представен от длъжника Н. Р. Н. адрес в гр. Я., ул. „***“ уведомление по чл.99, ал.3 ЗЗД чрез препоръчана поща, като същото не било получено и се върнало с отбелязване „непотърсено“, което било удостоверено с обратна разписка, надлежно оформена от служител от национален пощенски оператор „МиБМ Експрес“ ООД. В тази връзка следвало да се отбележи, че съобщаването на цесията не било елемент от фактическия състав на самия договор за цесия, като закона вменявал задължение за уведомяване на длъжника, с цел предотвратяване плащане от негова страна на стария кредитор. Твърди се, че дори уведомлението и да не било стигнало до длъжника, то това не водило до недействителност на цесията, а единствено освобождаване отговорността на длъжника при плащане. Прави се искане, че ако съда приеме, че ищеца не е надлежно уведомен за извършеното прехвърляне на вземането, да приеме с отговора на ИМ и приложеното към нея уведомление за извършено прехвърляне на вземане, с което уведомяват ответника за сключен на 08.08.2018 г. договор за цесия между „Профи Кредит България“ ЕООД и „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, като същото съставлявало валиден способ за уведомяването на длъжника.

По отношение на твърдението за изтеклата пет годишна давност се твърди, че въз основа на процесния ИЛ от 19.07.2011 г. било образувано изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ- Б. Б.. С молбата си за образуване предишния възискател бил възложил правомощията си по чл.18 ЗЧСИ, както на тази дата била прекъснатата погасителната давност. На 03.12.2012 г. били изходирани заповрни съобщения до пет банки, като такива били изходирани до множество банки на дати 20.06.2013 г. и 20.03.2015 г. На 16.12.2019 г. била входирана молба за прекратяване на изп. дело на основание чл. 433, ал.1, т.8 ГПК и молба за връщане на ИЛ в оригинал. След като изп. дело № *** г. било прекратено ответника в качеството си на цесионер на основание чл.429 ГПК, въз основа на процесния ИЛ на 10.03.2020 г. било образувано изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ- И. Х.. С молбата си възискателя бил поискал извършването на справки, налагане на заповр върху тредово възнаграждение и банкови сметки на длъжника, както и насрпочване на опис на движими вещи, като отново била прекъснатата погасителната давност на вземанията. С молбата били възложени и правомощия по чл.18 ЗЧСИ на съдебния изпълнител. Посочени са дати за съобщения и входирани молби с искания за налагане на заповри, насрочване на опис на движими вещи, като сяко направено от страна на възискателя за предприемане на изпълнителни действия прекъсвали погасителната давност. С оглед на изложеното считат, че посочените изпълнителни действия били прекъснали течащата относно вземането погасителна давност и същата не била изтекла, като се цитира съдебна практика, включително и най- актуалната такава.

Иска се отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан и присъждане на разноски за настоящата инстанция.

В съдебно заседание ищите – редовно призовани, не се явяват, като се представляват от пълномощник адвокат, чрез който сочат доказателства и пледира за уважаване на исквете.

Ответникът - редовно призован, не се явява, като с писменна молба поддържат отговора на исковата молба, сочат доказателства и молят за отхвърляне на исквете като неоснователни и недоказани.

След преценка на твърденията на страните и събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е представен ИЛ от *** г. издаден от СГС, т.о. по т. дело № *** г. на основание чл.406, вр. чл.404, т.1 ГПК, вр. чл. 51 ЗМТА и след констатиране, че с Решение № *** г. по дело № *** г. на Арбитражен съд, подлежи на изпълнение, като Н. Р. Н. от гр. Я. е осъден да заплати на „Профи Кредит България“ ЕООД, сумата от 10 908, 01 лв. в едно със законната лихва от постановяване на съдебното решение до окончателното изплащане на вземането, сумата от 80, 00 лв. разноски по арбитражното дело и сумата от 50 лв. разноски по търговското дело.

Във връзка с издадения изпълнителен лист от вискателя „Профи Кредит България“ ЕООД е подадена молба до ЧСИ Б. Б., с рег. № *** г. за образуване на изп. дело на основание чл.426 и следващите от ГПК, като било образувано изп. дело № *** г. срещу Н. Р. Н. от гр. Я.. Посоченото изп. дело е приложено по настоящото производство, като в същото са описани всички действия от стпрана на ЧСИ предприети срещу длъжника.

С постановление за прекратяване от 20.12.2019 г. посоченото изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ Б. Б. с рег. № *** с район на действие СГС е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 ГПК, като оригинала на ИЛ е върнат на ищцовото дружество.

След като се снабдили с посочения по-горе изп. лист. ищцовото дружество са подали молба до ЧСИ- И. Х. с рег. № ***, с район на действие ЯОС от 06.02.2020 г. за образуване на изп. дело на основание чл.426 ГПК. С постановление от 10.03.2020 г. на осн. чл.426 и сл. ГПК е образувано изп. дело № *** г. Същото е приложено към настоящото производство и са описани всички действия от стпрана на ЧСИ предприети срещу длъжника.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.124, ал.1 ГПК, вр. чл.439, ал.1 ГПК.

Отрицателния установителен иск по чл.439 ГПК е средство за защита на длъжника срещу когото е започнало принудително изпълнение, чрез оспорване на изпълняемото право. Съгласно, ал. 2 от същата разпоредба искът може да се основава само на факти настъпили след приключване на съдебното дирене, в производството, в което е издадено изпълнителното основание.

Съдът намира, че ищецът има правен интерес от предявяване на иска, т.к. изложените в

исквата молба твърдения са основани на факти, настъпили след като изпълнителното основание е влязло в сила.

Така предявения иск съдът намира за допустим, предявен от и срещу надлежно легитимирана страна.

По първото възражение на ищеца относно клаузата на потребител и забраната за постигане на съгласие за разрешаване от арбитражен съд на спорове. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл.19, ал.2 ГПК към момента на постановяване на арбитражното решение не е имала действие, като възражението в тази насока е неоснователно.

Действително в хода на процеса бяха ангажирани доказателства, че преди образуване на настоящото гражданско дело вземането предмет на ИЛ е прехвърлено чрез цесия на трето лице. Липсват обаче данни и доказателства длъжникът да е бил уведомен за сключения договор за цесия до подаване на писмения отговор по настоящето дело от ответника. Съгласно чл.99, ал.4 ЗЗД, прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. В тази връзка в решение № 160 от 04.07.2018 г. по т. д. № 1164/2017 г. на Върховен касационен съд, II т.о., се сочи, че в константната съдебна практика и в доктрината липсва спор относно действието на цесията по отношение на страните - прехвърленото вземане, в състоянието му към момента на сключване на договора, преминава от предишния кредитор /цедент/ към новия кредитор /цесионер/ към момента на сключване на цесионния договор. Предвиденото в чл. 99, ал.3 ЗЗД, задължение на цедента да съобщи на длъжника за цесията е релевантно само с оглед действието на цесията по отношение на трети за договора лица. Съгласно разпоредбата на чл.99, ал.4 ЗЗД прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Съобразявайки правната характеристика на цесията, както и съдебната практика по приложение на чл.99, ал.2 ЗЗД, съгласно която цесионерът придобива вземането в състоянието му към момента на сключване на договора за цесия, следва да се изведе извод, че съобщаването на цесията на длъжника по предвидения в закона ред не е елемент от фактическия състав на цесията. Въпреки това обаче договорът за цесия има действие спрямо длъжника след уведомяването му. Доколкото уведомяването в случая е настъпило в хода на висящ съдебен процес, образуван по иск с правна квалификация чл.439 ГПК, предявен от длъжника, същото следва да се съобрази като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска.

В тази връзка следва да се отбележи, че цесионера може да извършва валидни изпълнителни действия по изп. дело, макар и цесията да не е съобщена на длъжника. Съобщаването на извършена цесия има за последица само освобождаването на длъжника от отговорност за задължението ако той междувременно е платил на първоначалния кредитор. С договора за цесия се постига частно правоприемство между първоначалния кредитор и цесионера и при валидно сключен договор, последният има всички права на кредитор. При встъпване в изпълнителното производство той става

взискател с всички процесуални права на такъв. Няма законово основание да се приеме, че несъобщаването на цесията на длъжника /без значение причината за това/ ограничава правата на цесионера като надлежен кредитор по дълга. Ето защо, с встъпването в изпълнителното производство, цесионерът надлежно е правил искания за извършване на изпълнителни действия, като в тази насока съдът не възприема възраженията на пълномощника на ищеца.

Основното възражение на ищеца, релевирано в ИМ е, че е изтекла погасителна давност по отношение на вземането, както и че всички изпълнителни действия или искания на взискателя след настъпване на перемацията са невалидни, недопустими и незаконосъобразни.

Съгласно разпоредбата на чл.110 ЗЗД с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друго. Давността, съгласно чл. 114, ал.1 ЗЗД започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискването по чл.117, ал.2 ЗЗД пет годишен срок на новата давност, която тече от прекъсването на давността, се прилага както когато вземането е установено с влязло в сила съдебно решение, така и с влязла в сила заповед за изпълнение – Решение № 118 от 07.07.2022 г. на ВКС по гр. дело № 4063/2021 г., III г.о., ГК. В конкретния случай вземането е станало изискуемо след издаването на изпълнителния лист от *** г., поради което вземанията, описани в него/като съдебно установени/ се погасяват с изтичането на петгодишната давност, която започва да тече от горепосочената дата.

Съгласно чл.116, б.„в“ ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от взискателя съгласно чл.18, ал.1 ЗЧСИ: насочването на изпълнението чрез налагане на заповед или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

В процесния случай към момента на образуване на изпълнително дело № 596/2011 г., приложение са намирали разрешенията на ППВС № 3/18.11.1980 г. С Решение № 170/17.09.2018 г. по гр. дело № 2382/2017 г. , на IV г.о. и Решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г. на IV г.о. е прието, че когато се постановява нов тълкувателен акт, с който да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова, е налице

промяна в начина, по който ще бъде прилагана нормата, който е различен от този по предшестващия тълкувателен акт, тази промяна настъпва занапред. До постановяване на ТР по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, а докато трае изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. Дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е дадено противоположно разрешение, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудителното изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира. Или отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г. има действие от 26.06.2015 г. - датата, на която е прието противоположното тълкуване. Така с ТР № 3/09.02.2023 г. ОСГТК на ВКС приема, че - погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. На Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

В случая с образуването на 19.07.2011 г. на изпълнителното дело, давността за вземането на ответника е била прекъсната и до 26.06.2015 г. давността по отношение на процесните суми е била спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнителното производство по изп.д. № *** г. Давността е продължила да тече след горепосочената дата и е следвало да изтече на 26.06.2020 г. Следва обаче да се има предвид, че по време на течението на давностния срок е бил приет Закон за мерките и действията в извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 г. - чл. 3, т. 2, според който давностния срок е спрял да тече. Нормата на § 13 от ПЗР на ЗЗдравето /ДВ бр. 44 от 13.5.2020 г. / предвижда, че сроковете, спрели да текат по силата на ЗМДВИП, продължават да текат от изтичане на 7 дни от обнародване на този закон, т.е. започват да текат на 21.05.2020 г., т.е.законовоуреденото е спиране на давностния срок за период от над два месеца.

В посочения срок обаче същински изпълнителни действия са били предприети.Наложен е запор върху банкови сметки на длъжника, в няколко банки, като от прегледа на посоченото изпълнително действие се установява, че последните изпълнителни действия са извършени на 20.03.2015 г., като след този срок е започнал да тече нов 5 годишен давностен срок, който не е бил изтекъл към образуване на изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ- И. Х., което е образувано на 10.03.2020 г.

С решение № 37/24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., ВКС приема, че перемпцията е без правно значение за давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не

може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете.

Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника.

Имайки предвид гореизложеното, въпреки, че ИД № *** г. е прекратено по силата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК на 20.12.2019 г. , то след тази дата, по надлежния ред е наложен заповед върху банкови сметки на длъжника в ОББ, както и е депозирана молба на 24.08.2021 г. от вискателя с посочване на конкретни изпълнителни способности - налагане на заповед на открити сметки на длъжника и насрочване на дата за опис на движими вещи, находящи се в дома на длъжника, с които давността е била прекъсната и не е изтекла към нито към 14.06.2016 г., така както твърди ищеца, нито към 27 .03.2023 г., когато е подадена ИМ за образуване на настоящото производство. Както беше посочено, настъпването на перемпцията е без значение за валидността на последващите изпълнителни действия извършени по ИД.

Всичко изложено дотук води до извод за неоснователност на предявения иск.

Предвид изхода на спора, ответникът има право на разноски на осн. чл.78, ал.3 ГПК в размер на 200 лв. юрисконсултско възнаграждение, определено от съда при спазване разпоредбата на чл.25 НЗПП и при съобразяване фактическата сложност на делото, факта че по същото са проведени три с.з., в което представител на ответника не се е явил.

По изложените мотиви и на основание чл.235 от ГПК Районен съд – Ямбол

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният от Н. Р. Н., ЕГН - ***** от гр. Я., ул. „***“, със съдебен адрес в гр. Я., ул. „***“, чрез адв. И. Г.- ЯАК против „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Панчо Владигеров“ 21, Бизнес център „Люлин- 6“, ет.2 представлявано от З. Н. Д., в качеството ѝ на член на Съвета на Директорите, упълномощена от Б. А. Р. и А. Б., в качеството им на управляващи дружеството, със съдебен адрес в гр.София, бул. „Панчо Владигеров“ 21, Бизнес център „Люлин- 6“, ет.2, чрез юрисконсулт Т. Ю. Х., на основание

чл. 439, ал.1 от ГПК вр. чл.124, ал.1 ГПК отрицателен установителен иск, с който се претендира признаване за установено по отношение на ответника, че ищеца не му дължи сумата от 10 908, 01 лв.- главница и разноси в общ размер на 130, 00 лв., за които е бил издаден изпълнителен лист от *** г. по търговско дело № *** г. по описа на СГС , образуван понастоящем в изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ рег.№ *** – И. Х., с оглед на това, че вземанията са погасени по давност.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК Н. Р. Н., ЕГН - ***** да заплати на „Кредит Инкасо Инвестмънтс БГ“ ЕАД, ЕИК *** сумата от 200 лв. - разноси за настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд - Ямбол в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Ямбол: _____